

Čís. 2998.

I když homosexuelní založení pachatelovo nemůže býti o sobě, pokud není provázáno obecnou poruchou duševní, uznáno ani za zbavení užívání rozumu ve smyslu § 2 a) tr. zák., ani za přechodné pomínutí smyslů podle § 2 b) tr. zák., aniž je s to, by při ukájení pohlavního pudu nepřírozeným způsobem (§ 129 I b) tr. zák.) zakládalo neodolatelné donucení, není tím řečeno, že by bylo vyloučeno v jednotlivém případě dospěti podle jeho zvláštních okolností ku zjištění, že na podkladě základní duševní odchylnosti pachatelovy nastal u něho z určitých důvodů v době činu přece jen stav, v němž si pachatel nebyl vědom svého jednání, pokud se týče nebyl s to, by svou vůli ovládal a určoval (§ 2 a) až c) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 9. prosince 1927, Zm I 552/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Písku ze dne 14. července 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle § 129 I b) tr. zák. a přestupkem podle § 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil do první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Pod důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. vytýká zmatečnou stížnost, že soud první stolice vzal za dokázáno, že v souzeném případě není důvodů, vylučujících zlý úmysl podle § 2 písm. a), b), c), g) tr. zák. Vyvozuje své námítky z obsahu posudků soudních znalců, které byly čteny u hlavního přelíčení. Číselně uvedený důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. takto ovšem není doložen po zákonu, neboť se napadá zjištěná skutečnost a přesvědčení nalézacího soudu o ní. Avšak tím, že zmatečnou stížnost cituje v plném znění oba posudky znalecké, u hlavního přelíčení přečtené, z nichž rozsudek o jednom se vůbec nezmiňuje, druhý pak jen kuse a neúplně uvádí, a že na tomto základě vytýká, že závěr soudu první stolice ohledně důvodů trestnosti vylučujících je neudržitelný, uplatňuje vlastně důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. — neúplnost rozsudku, — v čemž nelze jí upřítí oprávnění. Z posudku soudních lékařů Dra D-a a Dr. K-e vzal soud první stolice v úvahu jen tu část, v níž se znalci vyslovili, že nelze pochybovati o tom, že obžalovaný jest sexuálně perversním, homosexuelním, že tato jeho abnormalita jest patrně vrozená a že po dosáhnutí pohlavní zralosti nemohl přes vážnou námahu odolati pudu k stykům homosexuálním, »že nelze tvrditi, že šlo u obžalovaného o duševní chorobu, která by podmiňovala úplné zbavení užívání rozumu. Další část posudku nalézací soud v rozsudku neuvedl a tedy nevzal vůbec v úvahu právě

tak, jako přečtený posudek neurologicko-psychiatrického oddělení divisní nemocnice ze spisu divisního soudu v Praze Dtr 866/22, ač v onom soudní lékaři uznali, že »nutno připustiti, že obžalovaný jako vrozeně homosexuelní člověk nemohl tak jako jiný normální člověk odolati pudu pohlavnímu a že tedy nemůže býti činěn zodpovědným za činy za vinu mu kladené, neboť mu chybí onen citový odpor, který sexuálně normálnímu člověku zabraňuje, by vyhledal homosexuelní styky«; v tomto posudku pak se uvádí, že »jde u vyšetřovaného o pohlavní zvrácenost, homosexualitu vrozenou a že za zažalovaný trestný čin není zodpověden, poněvadž při jeho zjištěné pohlavní zvrácenosti nedostává se mu odporu proti podobným stykům, naopak je k podobným svým činům zvráceným pudem váben«.

Byť i posudek soudních lékařů, vylučující zodpovědnost za trestné činy tehdy vyšetřované týkal se oněch trestných činů, bylo přece povinností nalézacího soudu, by se zabýval i těmito částmi znaleckých posudků, když již je vzal za důkazní materiál při trestných činech nyní projednávaných a sám zvláštního důkazu neprováděl. Při tom ovšem nebyl vázán jejich úsudkem, že nemůže vyšetřovanec býti činěn zodpovědným za činy za vinu mu kladené, neboť tento závěr přísluší soudu na základě okolností, jež znalci v posudku podle předpisu druhého odst. § 134 tr. ř. mají zjistiti; takovými okolnostmi (vliv, který zjištěný zvrácený pohlavní pud projevil na představy, pudy a jednání obžalovaného) jest však bezpochybně zjištění těch i oněch znalců ohledně nedostatku citového odporu proti stykům homosexuelním, o němž bude soudu prvé stolice, ačli si nevyžádá nový znalecký posudek o stavu obžalovaného v době nyní souzených trestných činů, uvažovati a se vysloviti, zda nespadá pod některý z důvodů § 2 písm. a)—c) tr. zák., trestnost vylučujících. Neboť třeba zrušovací soud trvá zásadně na stanovisku dosavadní judikatury, podle níž homosexuelní založení pachatelovo nemůže býti o sobě, pokud není provázeno obecnou poruchou duševní, uznáno ani za zbavení užívání rozumu ve smyslu § 2 písm. a) tr. zák., ani za přechodné pominutí smyslů po rozumu § 2 písm. b) tr. zák., aniž je posléze s to, by při ukájení pohlavního pudu nepřirozeným způsobem (§ 129 I b) tr. zák.) zakládalo neodolatelné donucení (tak zejména rozhodnutí čís. 3474 sb. víd.), není tím řečeno, že by bylo vyloučeno v jednotlivém případě dospěti podle zvláštních jeho okolností ku zjištění, že na podkladě základní duševní odchylnosti pachatelovy nastal u něho z určitých důvodů v době činu přece jen stav, v němž si pachatel nebyl vědom svého jednání, pokud se týče nebyl s to, by svou vůli ovládal a určoval, tudíž stav vylučující přičitatelnost činu ve smyslu § 2 písm. a)—c) tr. zák. Aniž bylo třeba zabývati se dalšími vývody zmateční stížnosti, bylo proto za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již v sezení neveřejném zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo. Rozsudek zrušen v celém rozsahu, poněvadž není vyloučeno, že důsledky nového projednání věci zasáhnou snad i jednání uznané za přestupek § 516 tr. zák.